

Arrest

nr. 300 975 van 2 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2005.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 9 oktober 2021. Op 10 oktober 2021 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 17 maart 2023 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 27 juli 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Khazani dorp, in het district Kunduz van de gelijknamige provincie Kunduz. U bent Pashtoen van etnische origine en u hangt het soennitische geloof aan. U was ingeschreven op school op uw zesde of zevende maar bent nooit naar school geweest door bedreigingen van de taliban omwille van het werk van uw broers voor de overheid. U hielp uw vader soms in de landbouw. Uw oudere broer [E.] werkte gedurende anderhalf à twee jaar als privéchauffeur voor een commandant van het leger in Kunduz stad. Hij vervoerde zijn vrouw en kinderen binnen de stad. Uw andere oudere broer [H.] werkte eerst als verpleegkundige en daarna als dokter in het overheidsziekenhuis in Kunduz stad.

Uw vader ontving reeds lange tijd telefonische bedreigingen van commandant [H.] van de taliban in uw regio omwille van het werk van uw broer [H.] in het ziekenhuis. Ongeveer een maand nadat uw broer [E.] als privéchauffeur voor de commandant van het leger begon te werken, begon uw vader meer telefonische bedreigingen te ontvangen. Hij werd elke twee à drie dagen opgebeld via verschillende telefoonnummers door commandant [H.]. Hij zei uw vader telkens dat uw broers moesten stoppen met hun werk voor de overheid. Uw broers bleven echter verder doen met hun werk.

Ongeveer twee jaar voor uw vertrek verhuisden jullie van het dorp naar de stad Kunduz om bij uw broers [E.] en [H.] te gaan wonen. Jullie huis werd namelijk vernield door een raketaanval bij een gevecht tussen de overheid en de taliban in uw dorp. Ook na jullie verhuis bleven de telefonische bedreigingen verder lopen.

U verliet in het mei of juni 2021 Afghanistan en reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België. U kwam op 9 oktober 2021 aan in België waar u op 10 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Ter staving van uw verzoek bezorgt u de taskara's van uw vader en twee broers, een certificaat van de opleiding als verpleegkundige van uw broer [H.], foto's van zijn afstuderen, foto's van u samen met uw broers, de bankkaarten van uw twee broers en documenten van uw school in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Vooreerst merkt het CGVS op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door uw bewering over uw leeftijd bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming. Het CGVS stelt immers vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. U verklaarde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bij uw inschrijving in 2021 zestien jaar oud te zijn (Beslissing van de dienst Voogdij, 17 november 2021). Uw administratieve geboortedatum werd 31 oktober 2005. Op basis van een medische test uitgevoerd op 9 november 2021 door het Algemeen Ziekenhuis Sint-Jan Brugge-Oostende werd uw leeftijd echter vastgesteld op 18,18 jaar, met een standaarddeviatie van 0,75 jaar. De medische test toonde met andere woorden wel aan dat u jonger dan achttien jaar kon zijn. Echter doordat het verschil tussen de jongste leeftijd volgens de medische test, zijnde 17,43 jaar, en de leeftijd volgens uw eigen verklaring, zijnde 16 jaar, te groot was, werd uw verklaring over uw leeftijd niet aanvaard en werd uw geboortedatum bepaald op 4 juni 2004. Bovendien bezorgde u geen authentiek document om uw leeftijd te bewijzen en kende u uw geboortedatum niet.

Gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud van 17 maart 2023 bij het CGVS hoe oud u bent, stelt u achttien jaar en zes maanden oud te zijn en baseert u zich op de leeftijd die u hier werd gegeven en de geboortedatum die u hier verkreeg van 1 januari 2005. Zelf zou u bij aankomst zestien jaar gezegd hebben en zou u zich gebaseerd hebben op uw school in Afghanistan. Gevraagd of u het eens bent met de leeftijd die u hier in België werd gegeven, poneert u van wel. Uw taskara of een kopie ervan heeft u evenwel niet in uw bezit (CGVS, p. 4). Waar u bij DVZ en het CGVS stelt dat deze verbrand zou zijn in Bulgarije, verklaarde u evenwel bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming uw taskara verloren te zijn aan de grens tussen Turkije en Bulgarije (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, dd. 11/10/2021; Verklaring DVZ, punt 25; CGVS, p. 4). Het bewijs van identiteit is nochtans een essentieel element in iedere procedure en de verzoeker om internationale bescherming moet in dit verband de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken kunnen voorleggen.

Daar u niet langer als minderjarige kan worden beschouwd op het moment van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Bijgevolg oordeelt het CGVS dat er in uw hoofde geen steunmaatregelen verleend dienen te worden. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-generaal dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Verder blijkt uit de gegevens in uw administratief dossier dat u eerder zowel in Bulgarije als in Oostenrijk op respectievelijk 26 augustus 2021 en 28 september 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (EURODAC Search Result en Brief Dublin Unit Oostenrijk dd. 20/10/2021 in het administratief dossier). Evenwel gevraagd bij het CGVS of u eerder in een ander land asiel indiende, stelt u van niet. Er zouden enkel misschien vingerafdrukken zijn afgenomen in Oostenrijk maar asiel zou u er niet hebben aangevraagd (CGVS, p. 24). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ontkende u eveneens eerder asiel aangevraagd te hebben, u zou enkel vingerafdrukken hebben afgestaan in Bulgarije en Oostenrijk. U verliet deze landen omdat ze u geen voedsel gaven en u opsloten in een gesloten centrum (Verklaring DV Z, punt 22). Niet alleen heeft u Bulgarije en Oostenrijk doorgereisd, u passeerde eveneens langs Zwitserland en Frankrijk. Ofschoon u zich dus in verschillende EU-lidstaten bevond voor uw aankomst hier, diende u in deze landen geen verzoek om internationale bescherming in. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Dat u zich aan de procedure onttrokken heeft in Bulgarije en Oostenrijk en helemaal doorgereisd bent tot in België, is een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming.

Ook bent u vaag over het tijdstip waarop u Afghanistan verlaten heeft. U verklaart één jaar voor het persoonlijk onderhoud bij het CGVS van 17 maart 2023 vertrokken te zijn uit uw land. Gevraagd in welk jaar u dan uw land verliet, stelt u plots reeds zeventien maanden hier te zijn en zes maanden onderweg geweest te zijn. Dit wilt zeggen dat u niet één jaar maar ongeveer twee jaar voor het persoonlijk onderhoud en dus in het jaar 2021 bent vertrokken. U zou meer bepaald in de winter vertrokken zijn. Gevraagd deze wintermaanden te geven, haalt u de maanden Jawza en Saratan aan, oftewel omgezet naar de Westerse kalender de maanden mei tot en met juli (CGVS, p. 5). Dat u beweert in de winter het land te hebben verlaten, lijkt niet te kloppen daar deze maanden onder de lente en zomer in Afghanistan vallen (Landeninformatie - blauwe map, stuk 4). Dat u zich hierin vergist, als zoon van een landbouwer, doet de wenkbrauwen fronsen. Bovendien ter bevestiging gevraagd of u dan in één van deze maanden vertrokken bent, geeft u plots te kennen niet te weten of het deze maanden waren of andere maanden maar wel dat het toen winter was (CGVS, p. 5). Hoe dan ook gaf u zowel bij aankomst in België als bij het afleggen van uw verklaring bij DVZ eerder ook al te kennen in mei of juni 2021 gevlucht te zijn, wat allesbehalve in de winter was (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, dd. 11/10/2021; Verklaring DV Z, punt 10). Daarnaast dient er te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. U bent er immers niet in geslaagd het Commissariaat-generaal te overtuigen van uw problemen met de taliban.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw broers beiden werkzaam waren voor de overheid en jullie daardoor problemen met de taliban kenden (CGVS, p. 17). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover.

Ten eerste heeft u het profiel van uw broer [E.] niet aannemelijk gemaakt. Uw broer [E.] zou gedurende anderhalf à twee jaar als privéchauffeur voor een commandant van het leger in Kunduz stad gewerkt hebben. Hij vervoerde zijn vrouw en kinderen naar school en terug en deed boodschappen voor hen. Wie die commandant was, weet u evenwel niet. U denkt dat hij commandant was van de 01 eenheid, maar weet niet of dit het leger was of iets anders bij de overheid (CGVS, p. 11-12). Evenmin weet u de naam van zijn vrouw of kinderen of de school waar uw broer de kinderen naartoe bracht (CGVS, p. 12). Nochtans vervoerde hij hen alle dagen (CGVS, p. 13). Ook bij DVZ werd u reeds gevraagd wie deze persoon was voor wie uw broer werkte maar moest u het antwoord schuldig blijven (Vragenlijst, punt 5). Dat uw problemen onder andere omwille van het werk van uw broer als taxichauffeur voor een prominent overheidsfiguur ontstonden en u eerder al gevraagd werd naar deze persoon, maar u nog steeds geen idee heeft over deze persoon, doet de wenkbrauwen fronsen. U heeft namelijk wel nog contact gehad met uw vader na dit interview bij DV Z en zou dus wel de mogelijkheid gehad hebben om hiernaar te vragen (CGVS, p. 10, 12 en 24). Waar u bovendien bij het CGVS aangaf dat deze broer enkel voor deze familie taxichauffeur was en zijn vrouw en kinderen vervoerde, pretendeerde u bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming meer in het algemeen dat uw broer mensen in zijn riksja transporteerde

en op een dag een familielid van een overheidspersoon vervoerde die naar een cursus ging (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, dd. 11/10/2021; CGVS, p. 11). U verklaarde toen met andere woorden niet dat hij vast in dienst was als taxichauffeur voor deze militaire familie en dus hun privéchauffeur was. Tevens haalt u aan dat hij nog als taxichauffeur voor deze commandant werkte tijdens uw vertrek en zelfs tot aan de val van de overheid, over daarna heeft u geen weet (CGVS, p. 11-12). Bij aankomst in België beweerde u nog dat de taliban eisten dat uw broer dit werk niet deed en hij daarom zijn riksja verkocht (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, dd. 11/10/2021). U bent met andere woorden tegenstrijdig in uw opeenvolgende verklaringen over deze broer.

Ook aan uw verklaringen over uw andere broer [H.], die omwille van zijn werk in het overheidsziekenhuis in Kunduz stad problemen met de taliban kreeg, kan geen geloof worden gehecht (CGVS, p. 13-14). Zo rept u over deze broer zijn werk bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming met geen woord (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, dd. 11/10/2021). Pas tijdens uw interview bij DVZ poneert u dat [H.] in het ziekenhuis werkte en de taliban hem vroegen om voor hen te werken en hun leden die gewond geraakt waren te verzorgen (Vragenlijst, punt 5). Het houdt geen enkele steek dat u bij de eerste gelegenheid om de motieven voor uw vertrek uit Afghanistan uit te leggen, enkel over uw broer [E.] zijn werk zou spreken maar niets zou vermelden over deze broer die tevens problemen met de taliban zou ondervonden hebben door zijn werk voor de overheid, temeer ook zijn werk aan de basis van uw vlucht uit uw land van herkomst zou gelegen hebben en dus aan de grondslag van uw zogenaamde vrees. Ook deze broer zou nog steeds, voor zover u weet tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, in het ziekenhuis tewerkgesteld zijn. Drie maanden na uw interview bij DVZ van 4 mei 2022 zou u gevraagd hebben over deze broer en zouden ze gezegd hebben dat hij daar nog altijd werkte (CGVS, p. 14).

Voorts bezorgde u de taskara's van uw twee beweerde broers en vader maar maakte u zelf geen enkel identiteitsbewijs over waaruit uw familieband met de op de taskara's vermelde personen niet is aangetoond. Zoals supra reeds opgemerkt legt u uiteenlopende verklaringen af bij DVZ en het CGVS over wat er met uw taskara is gebeurd. Het gegeven dat u, in weerwil van uw medewerkingsplicht, nalaat enig document voor te leggen ter staving van uw identiteit, nationaliteit(en), land van gewoonlijk verblijf reisweg, en de vaststelling dat u hier bovendien geen aanvaardbare verklaringen voor kan bieden, ondermijnt uw geloofwaardigheid. Uit de andere door u neergelegde documenten blijkt eveneens niet dat de genaamde [E.] en [H.] daadwerkelijk uw broers zijn. De foto's die u bezorgde tonen evenmin enige familieband aan.

Tevens legt u tegenstrijdige verklaringen af over de leeftijd van uw beweerde broers waardoor er opnieuw getwijfeld kan worden aan de zogenaamde familieband tussen u en de personen vermeld op de door u neerlegde documenten. Bij het CGVS stelde u niet hun exacte leeftijd te kennen maar beweerde u dat [E.] misschien 22 jaar oud is en [H.] en [H.] ongeveer 20 jaar oud zijn (CGVS, p. 10). Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming gaf u echter te kennen dat [E.] ongeveer 34 jaar oud was, [H.] ongeveer 30 jaar oud was en [H.] ongeveer 25 jaar oud was (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, dd. 11/10/2021). Uit het schooldiploma van [H.] blijkt dan weer dat hij geboren is in het jaar 1993 en hij dus ten tijde van het persoonlijk onderhoud van 17 maart 2023 reeds 29 of 30 jaar oud is. Ook in zijn taskara valt te lezen dat hij 17 jaar oud was in het jaar 1389 oftewel 2010 en dus ongeveer 30 jaar oud was ten tijde van het persoonlijk onderhoud. Uit de taskara van uw andere broer [E.] blijkt bovendien dat hij 34 jaar oud was in het jaar 1393 oftewel 2014 en dus ongeveer 43 jaar oud was ten tijde van het persoonlijk onderhoud. De leeftijden van uw broers die u opgeeft liggen met andere woorden wel heel hard uit elkaar. Op de taskara van uw vader staat daarenboven de naam A. S.] vermeld. U haalt tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS aan dat jullie stamnaam [S.] is maar jullie familienaam [A.] is (CGVS, p. 4 en 8). Waarom er dan niet de familienaam [A.] op de taskara van uw vader staat, is opvallend. Verder haalt u aan dat uw broers tot op heden in Kunduz stad in Afghanistan verblijven samen met de rest van uw familie (CGVS, p. 10 en 24). Nochtans speelden hun werkzaamheden voor de overheid zich net af in Kunduz stad. Het is dan ook merkwaardig dat zij in de stad kunnen blijven wonen en werken, ook na de machtsovername door de taliban, gezien de bedreigingen door de taliban werden geuit omwille van hun werk in Kunduz stad en tot doel hadden hen te laten stoppen met hun werk. Uw vader zou zelfs tot op het moment van het persoonlijk onderhoud, bijna twee jaar na uw vertrek uit het land, worden opgebeld door een en dezelfde talibancommandant (CGVS, p. 23). Dat deze talibancommandant gedurende meerdere jaren om de twee à drie dagen uw vader zou opbellen om zijn zonen te bedreigen maar er in al die jaren verder geen bedreigingen of incidenten waren, ondermijnt verder uw asielmotieven (CGVS, p. 19-20). Uit uw verklaringen blijkt de problematische situatie van uw broers met andere woorden niet. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u, als familielid, in geval van terugkeer wel een nood aan bescherming zou hebben.

Wat uw situatie betreft, kan meer bepaald worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze

persoon en zijn familie. Zoals reeds aangehaald, haalt u geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een medewerker van de voormalige overheid, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Voorts bent u tegenstrijdig in uw opeenvolgende verklaringen bij DVZ en het CGVS over de bedreigingen die jullie ontvingen van de taliban. Waar u bij DVZ uitdrukkelijk beweerde dat de dreigementen twee maanden voor uw vertrek begonnen, poneert u bij het CGVS dat uw vader reeds vroeger al telefonisch bedreigd werd door de taliban (Vragenlijst, punt 5; CGVS, p. 17). Gevraagd bij het CGVS wanneer uw vader voor de eerste keer werd gecontacteerd door de talibancommandant, stelt u dat dit was toen uw broer ongeveer één maand als privéchauffeur werkte. Verder gevraagd of uw vader voordien dan niet werd bedreigd door de taliban daar uw broer toch al langer voor het ziekenhuis werkte, voert u plots aan dat hij toen ook wel werd bedreigd maar ze nadat uw andere broer als chauffeur begon te werken, ze na elke twee dagen belden (CGVS, p. 17-18). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen bij DVZ waar u twee maanden voor uw vertrek aanhaalde, stelt u daar misschien twee jaar gezegd te hebben. U weet niet of u daar twee maanden vermeld heeft maar uw vader zou vaak gecontacteerd en bedreigd zijn voor uw vertrek (CGVS, p. 19-20). Een loutere ontkenning zonder een ernstige poging om de tegenstrijdige verklaring concreet te weerleggen of uit te leggen kan uiteraard niet overtuigen.

Daarnaast verklaarde u bij DVZ dat ongeveer twee maanden voor uw vertrek jullie huis afbrandde door een raket tijdens een gevecht tussen de taliban en de overheid in uw regio (Vragenlijst, punt 5; Verklaring DVZ, punt 15). Bij het CGVS gaf u evenwel aan ongeveer twee jaar voor uw vertrek verhuisd te zijn naar Kunduz stad (CGVS, p. 15 en 21). Gevraagd of het kan zijn dat u in uw vorig interview twee maanden zei, stelt u van wel want toen zou het ongeveer twee jaar en twee maanden geweest zijn. U voegt hier nog aan toe dat u misschien twee jaar heeft gezegd maar er twee maanden werd geschreven (CGVS, p. 15). U tracht op die manier beide versies te verzoenen en past uw verklaringen aan, maar deze poging tot verweer kan niet overtuigen.

Ook pretendeerde u aan het begin van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS wel ingeschreven geweest te zijn op school sinds uw zevende maar nooit daadwerkelijk naar school te zijn gegaan omwille van problemen met de taliban. Uw leven zou onder bedreiging geweest zijn en u zou dreigbrieven van hen ontvangen hebben. Expliciet gevraagd of u dan op uw zevende reeds bedreigingen en dreigbrieven van de taliban ontving, antwoordt u bevestigend (CGVS, p. 6). Later wanneer u uw vluchtmotieven uit de doeken doet, poneert u dat uw vader enkel telefonische bedreigingen ontving van de taliban en dat u geen weet heeft van andere bedreigingen. Geconfronteerd met uw verklaringen aan het begin van het interview, ontkent u stellig eerder gezegd te hebben dat u dreigbrieven ontving. U heeft geen idee of er ooit dreigbrieven werden verzonden door de taliban aan jullie en heeft enkel info over de telefonische contacten van de taliban met uw vader (CGVS, p. 17 en 19-20). Daar waar u aan het begin dus pretendeerde dreigbrieven en bedreigingen van de taliban te hebben ontvangen, geeft u verder te kennen nooit persoonlijke bedreigingen van de taliban te hebben ontvangen en zelf nooit geconfronteerd te zijn geweest met de taliban (CGVS, p. 21). Gevraagd waarom er werd besloten dat u het land moest ontvluchten, voert u aan dat het niet meer mogelijk was om daar te wonen omdat de situatie slechter werd. Uw broers zouden bezig geweest zijn op hun werk maar uw toekomst was niet zeker daar u niet gestudeerd had (CGVS, p. 22). Eerder bij DVZ werd u ook al gevraagd waarom uw broers niet vertrokken daar ze toch bedreigd werden en voerde u eveneens aan dat u meer in gevaar was dan hen daar ze altijd aan het werk waren en u thuis bleef (Vragenlijst, punt 5). Dat uw broers ondanks de bedreigingen door de taliban verder kunnen blijven werken en wonen in Afghanistan, maar u het land moest ontvluchten, is allesbehalve geloofwaardig.

Tevens bent u tegenstrijdig over de vervolgingsfeiten na uw vertrek. Bij DVZ haalde u aan dat er nog één keer telefonische bedreigingen van de taliban waren aan het adres van uw vader waarin ze hem zeiden dat als hij zijn zonen niet naar hen zou brengen iedereen zou sterven. U zou op dat moment in Turkije geweest zijn (Vragenlijst, punt 5). Bij het CGVS poneert u dat de talibancommandant na uw vertrek tot en met het persoonlijk onderhoud nog altijd om de twee à drie dagen uw vader opbelt om hem te bedreigen (CGVS, p. 23). Deze tegenstrijdigheid doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Tot slot is het opmerkelijk dat u aanhaalt weinig contact te hebben met uw familie daar ze hun eigen telefoon niet hebben en een andere persoon zijn gsm uitleent zodat u toch met uw ouders kan spreken, maar uw vader wel continue telefonisch bedreigd werd/wordt door deze commandant van de taliban (CGVS, p. 10 en 12, 17). Geconfronteerd met uw beweringen dat de taliban uw vader telefonisch bedreigden op zijn telefoonnummer maar u momenteel geen contact heeft via zijn telefoon, tracht u zich te verschonen door te stellen dat uw vader nog altijd een telefoon heeft maar dat het geen smartphone is (CGVS, p. 18).

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging.

Over de taskara's van uw broers en vader werden supra reeds opmerkingen geformuleerd. Deze taskara's tonen de door u ingeroepen familieband met uw beweerde broers vermeld in de documenten niet aan. Hetzelfde geldt voor de foto's van u samen met uw broer [H.]. Uit niet blijkt dat u een broer bent van de persoon op de foto. Aan foto's kan hoe dan ook weinig bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Het certificaat van de opleiding van uw broer [H.] en de foto's van zijn afstuderen kunnen weinig toegevoegde waarde bieden aan uw asielmotieven gezien u uw familieband met hem niet aantoonst en daar uit deze foto's evenmin zijn werk in het overheidsziekenhuis blijkt. De bankkaarten van uw twee beweerde broers tonen ook niet hun werk voor de overheid en hun zogenaamde vervolging door de taliban aan. Uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt bovendien dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, 52 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, 52, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, 52, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, 539). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld

worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van

aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari - 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, 52, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, 52, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, g 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, 52, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, 52, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht

vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, 5 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, 5 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 55 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, 5 75 en 5 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, 55 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, 55 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, 55 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, 5 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, 55 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, 55 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen - zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting - of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, g 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te

garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het

is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot uw zeventienjarige leeftijd ongeveer in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen (Kennissegeving beslissing Dienst Voogdij, dd. 11/10/2021; CGVS, p. 5). Verder geeft u geen zicht op uw werkelijke scholingsgraad in Afghanistan en onderhoudt u nog contact met uw familie in Afghanistan (zie supra). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Het feit dat u in België naar school gaat, zoals blijkt uit de door u neergelegde schooldocumenten, is niet voldoende om aan te tonen dat jij bij terugkeer naar Afghanistan niet langer in staat zou zijn om aan te tonen dat jij je de Afghaanse waarden en normen niet meer eigen zou kunnen maken.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en het redelijkheidsbeginsel. In de uitwerking van het verzoekschrift werpt zij ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel op.

2.1.1. De verzoekende partij stelt dat de commissaris-generaal in zijn beslissing motiveert dat ze er niet in geslaagd is om haar vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en dat ze evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming. De verzoekende partij meent dat de commissaris-generaal duidelijk nalaat om rekening te houden met de heersende problematiek omtrent leeftijden en de vaststelling ervan wat betreft Afghaanse asielzoekers alsook het minimaal belang dat Afghanen aan leeftijden geven. Immers, in Afghanistan worden de geboortedata niet met groot belang en precisie geregistreerd zoals in België. Afghanen vieren geen verjaardagen, houden die tellingen niet bij en dus geven ze vaak een vermoedelijke leeftijd weer. Ze verwijst vervolgens naar en citeert uit verschillende rapporten die haar stelling moeten onderbouwen. Ze stelt dat ze haar eigen leeftijd dan ook inschatte aan de hand van haar eigen inschrijving in de school in Afghanistan omdat ze haar originele taskara onderweg in Bulgarije verloor. Ze citeert vervolgens de notities van het persoonlijk onderhoud en legt uit dat ze wel degelijk een plausibele verklaring heeft gegeven omtrent haar leeftijd, doch negeert de commissaris-generaal deze compleet. Bovendien wees de botscan zelf uit dat ze mogelijks minderjarig was, maar verkiest de commissaris-generaal onbuigzaam op te treden jegens haar omwille van een kleine discrepantie. Ze heeft naar haar beste weten waarheidsgetrouwe verklaringen omtrent haar leeftijd afgelegd en de toegekende leeftijd in België niet eens gecontesteerd.

2.1.2. Ze brengt naar voor dat het verder geen betoog behoeft dat de situatie van vluchtelingen in de respectievelijke landen schrijnend is en dat dit door verscheidene objectieve bronnen wordt bevestigd. In dit opzicht is het niet merkwaardig dat ze liever doorreisde en trachtte te zien dat haar verzoek om internationale bescherming op een menswaardige manier zou worden behandeld. Zij hoorde van andere medereizigers dat België een goed land is en besloot met hen mee te gaan.

2.1.3. Wat betreft het profiel van haar broer E. merkt ze op dat haar broer geen details over zijn werk met haar deelde. Uit veiligheids- en privacyredenen, maar ook omwille van haar zeer jonge leeftijd destijds, kon haar broer dit evident ook niet mededelen aan haar. Ze kan dus niet meer vertellen dan de weinige informatie waarover zij beschikt. Met haar vader heeft ze zelden contact gehad voor het interview plaatsvond, en waren de gesprekken dikwijls emotioneel voor haar vader waardoor het voor haar zelf ook moeilijk werd en er vrijwel geen tijd noch mogelijkheid restten om uitvoering details van haar broers te vragen. Inzake de informatie aangaande E. tijdens de verschillende korte gehoren, merkt de verzoekende

partij op dat de respectievelijk korte gehoren in een zeer snel tempo verlopen en zij herhaaldelijk werd onderbroken door de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) met de mededeling dat zij over voldoende tijd zal beschikken om alle details uit de doeken te doen bij het groot onderhoud bij de commissaris-generaal. De verzoekende partij vervolgt dat de interviews ter registratie niet dienen om de eigenlijke problematiek te bespreken, doch ter identificatie en om na te gaan of er elders al een verzoek om internationale bescherming werd ingediend. De jonge verzoekers moeten dan in slechts 1 à 2 zinnen hun problematiek uiteenzetten, hetgeen niet evident is voor hen. De verzoekende partij verwijst vervolgens naar het interview dat ze als niet-begeleide minderjarige vreemdeling gedaan heeft om aan te geven dat zij eerder algemene bewoordingen heeft gebruikt en slechts geraakte tot het aanhalen van één van de redenen, maar tijdens het groot onderhoud hierover de nodige en concrete details heeft gegeven. Ze geeft aan dat ze verklaard heeft dat de vrouw die haar broer E. vervoerde een opleiding verpleegkunde volgde aan de universiteit. Uit haar verklaringen van haar tweede interview op de DVZ blijkt bovendien dat ze wel de twee redenen omtrent haar broers kort heeft kunnen aanhalen. Volgens de verzoekende partij is het dus omwille van de *modus operandi* van de commissaris-generaal dat er dikwijls een onvolledig relaas wordt genoteerd en er essentiële details ontbreken. Zij besluit achteraf dat er meerdere tegenstrijdigheden zijn die er *de facto* geen zijn. Verder benadrukt ze dat ze niet langer haar eigen taskara heeft daar deze verbrand werd in Bulgarije en dit haar origineel betrof. Het argument van de commissaris-generaal dat ze uiteenlopende verklaringen heeft gegeven aangaande haar taskara is -volgens haar- werkelijk onzinnig. Immers heeft zij verklaard dat ze haar taskara verloren heeft tussen de grens van Turkije en Bulgarije op de dag van haar verzoek om internationale bescherming, maar verduidelijkte achteraf dat deze in Bulgarije werd verbrand. Dit gaat dus aldus om een toelichting van de manier waarop zij haar taskara verloor en niet een volledig andere verklaring. Het is bovendien geen publiek geheim dat documenten van migranten door de Bulgaarse autoriteiten worden afgepakt en vernietigd, hetgeen de stelling van de verzoekende partij bekrachtigt. Om de familieband enigerlei te bewijzen heeft ze dan enkele foto's neergelegd, hetgeen een begin van bewijs vormt en zij vraagt zich af wat zij meer kan doen.

2.1.4. Ze stelt verder dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met de algemene Afghaanse context en hun minimaal belang gehecht aan zowel leeftijden als aan familienamen noch houdt zij rekening met haar persoonlijk profiel. Immers was zij nog een jonge snaak ten tijde dat zij Afghanistan verliet en aangezien er geen belang wordt gehecht aan leeftijden en zij geheel ongeschoold is, hoeft het dan ook niet te verbazen dat het moeilijk is voor haar om een correcte inschatting te maken van leeftijden en zij enkel kan afleiden dat zij ouder zijn dan haar. Wat betreft haar familienaam, merkt de verzoekende partij op dat Afghanen evenmin enig belang hechten aan de achternaam en dat zij dacht dat de achternaam Az. was. Zij heeft deze achternaam gebruikt omdat dit een afgeleide naam is van haar vader die Azi. noemt en veronderstelde dat dit eveneens voor haar vader zou gelden. Zij wist niet dat de stamnaam als achternaam werd gebruikt maar gaf, zoals de commissaris-generaal zelf stelt, de correcte stam aan. Ze meent dat ze aldus geen volledig uiteenlopende achternaam opgegeven of een achternaam uit de lucht gegrepen heeft, maar de naam Az. heeft vermeld die gebaseerd is op de naam van haar eigen vader, hetgeen niet onlogisch is gelet op het voorgaande.

2.1.5. De verzoekende partij vermoedt dat haar familie geen uitvoerige informatie geeft omtrent enige bedreigingen vanuit de taliban naar haar broers om haar geen stress te bezorgen. Zij geeft aan dat ze helemaal alleen in België is zonder enige familieleden als jong persoon. Bovendien kan ze bezwaarlijk de lakse houding van de taliban worden verweten. Dit ligt niet in haar handen. Verder merkt ze op dat ze niet weet hoelang na de machtsovername haar broers nog hebben gewerkt en of zij tot op heden nog werken, waardoor de stelling van de commissaris-generaal dat haar broers thans actief zijn niet opgaat.

2.1.6. Wat betreft de bedreigingen meende zij te vertellen dat haar vader effectief voor een langere periode werd bedreigd doch de bedreigingen intensifieerden op het moment dat haar broer E. als taxichauffeur voor de overheid begon te werken. Aangaande de mogelijke vergissing van de tijdsperiode "*twee jaar en twee maanden*", is dit volgens haar een aannemelijke verklaring maar de commissaris-generaal verschuilt zich achter haar stereotiep argument dat ze haar verklaring naar gelang de vraag aanpast. Ze volhardt er dan ook in dat dit verkeerdelijk werd genoteerd en bemerkt dat dergelijke vergissingen veelvoorkomend zijn in de korte interviews bij de DVZ. Over de bedreigingen naar haar vader toe per telefoon en de dreigbrieven, heeft ze dit op een andere wijze geïnterpreteerd en naargelang haar eigen interpretatie hierop geantwoord. Immers zij antwoordde bevestigend op de vraag dat haar vader dreigbrieven heeft ontvangen omdat zij dit interpreteerde als bedreiging in het algemeen en niet *per se* een brief op zich. Ze stelt dat de commissaris-generaal namelijk vroeg over bedreigingen en dreigbrieven en ze doelde aldus enkel op een bedreiging. Ze meent dat ze gedurende het hele onderhoud consistent bleef wanneer ze sprak over bedreigingen met name dat dit telefonisch was. Wat betreft enige persoonlijke aanvaring met de taliban, bevestigt ze dat ze zelf geen interactie heeft gehad met de taliban maar gezien de

dreigementen ook aan haar waren gericht, werd de vrees voor haar persoonlijk en bijgevolg besloten haar vader en broer dat zij het land diende te verlaten.

2.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM)

2.2.1. Ze legt uit dat ze bijna twee jaar in België verblijft en volledig verwesterd is. Ze meent dat dit in de huidige omstandigheden weldegelijk een belangrijk element uitmaakt. Ze betoogt dat mensen zoals zij die reeds geruime tijd in het buitenland verbleven, door de taliban als verwesterd beschouwd worden. Ze verwijst naar en citeert uit verschillende rapporten om haar stelling te onderbouwen.

2.2.2. De verzoekende partij verwijst vervolgens naar en citeert uit verschillende rapporten waarmee ze een beeld wil schetsen van de socio-economische en veiligheidssituatie in Afghanistan. Ze meent ook dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met de groeiende dreiging van ISKP in Afghanistan.

2.3. De verzoekende partij vraagt de bestreden beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en haar de vluchtelingenstatus te verlenen, subsidiair haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiair de bestreden beslissing te vernietigen teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen.

3. De aanvullende nota

3.1. Tijdens de terechtzitting van 14 december 2023 legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer waarmee ze de volgende elementen ter kennis wil brengen:

- attesten met betrekking tot school;
- arbeidsovereenkomst als kelner;
- getuigenverklaring van een vaste klant.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

5. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden

blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

5.2. De geboortedatum van de verzoekende partij werd vastgesteld op 4 juni 2004. Dit betekent dat de verzoekende partij de meerderjarigheid bereikt heeft op 4 juni 2022. Het persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden op 17 maart 2023. Dit betekent dat de verzoekende partij reeds meerderjarig was ten tijde van het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing aldus terecht dat: *“Daar u niet langer als minderjarige kan worden beschouwd op het moment van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Bijgevolg oordeelt het CGVS dat er in uw hoofde geen steunmaatregelen verleend dienen te worden. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-generaal dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen.”*

De verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift of aanvullende nota nergens naar voor dat ze nood had aan bijzondere procedurele noden tijdens haar persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal.

Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat de rechten van de verzoekende partij in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

De verzoekende partij verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht daar ze door de taliban bedreigd werd omwille van de tewerkstelling van haar broers E. en H. Haar broer E. was werkzaam als privéchauffeur voor een commandant voor het leger in Kunduz stad. Haar broer vervoerde de vrouw en kinderen van deze commandant binnen de stad. Haar andere broer H. werkte eerst als verpleger en daarna als dokter in een overheidsziekenhuis in Kunduz stad. Bij een terugkeer stelt ze de taliban te vrezen. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij wordt verwezen naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

6.2. In de EUAA *“Country Guidance”* van januari 2023 wordt gesteld dat voor familieleden van personen die tewerkgesteld waren voor de Afghaanse overheid niet in het algemeen kan worden aangenomen dat deze omwille van hun familieband vervolgingsdaden riskeren. Er moet bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat zij om deze reden vervolging riskeren, rekening worden gehouden met de individuele omstandigheden zoals de regio van herkomst, geslacht of persoonlijke vijandschappen. De verzoeker om internationale bescherming zal dus moeten aantonen dat zijn familielid voor de overheid was tewerkgesteld, het bewijs leveren van een effectieve familieband en tenslotte dat zij omwille van deze tewerkstelling vervolging door de taliban vreest.

De verzoekende partij moet dus in de eerste plaats aannemelijk maken dat haar broer E. tewerkgesteld was voor een commandant van het Afghaans nationale leger en haar broer H. eerst was tewerkgesteld als verpleger en daarna als dokter voor een ziekenhuis van de Afghaanse overheid in Kunduz.

6.2.1. Om de tewerkstelling van haar broer E. voor een commandant van het Afghaans nationale leger te staven legt ze de volgende documenten neer:

- (i) de fotokopie taskara van haar broer en
- (ii) een fotokopie van een bankkaart van haar broer.

Het behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die uitspraak doet met hervormingsbevoegdheid, om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)).

Uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat er in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en zowat alle documenten eenvoudig kunnen worden nagemaakt of tegen een vergoeding kunnen worden verkregen. Dit is zowel van toepassing voor documenten die afkomstig zijn van de overheid als documenten die uitgaan van privépersonen of organisaties. Aan de fotokopies van de taskara en bankkaart van haar broer kan dus slechts een relatieve bewijswaarde worden toegekend. Bovendien tonen deze documenten op zich niet aan dat haar broer een chauffeur was voor een commandant voor het Afghaanse leger en dus voor de voormalige Afghaanse nationale overheid tewerkgesteld was.

Gelet op de summier inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De commissaris-generaal stelt terecht in de bestreden beslissing dat:

“Ten eerste heeft u het profiel van uw broer [E.] niet aannemelijk gemaakt. Uw broer [E.] zou gedurende anderhalf à twee jaar als privéchauffeur voor een commandant van het leger in Kunduz stad gewerkt hebben. Hij vervoerde zijn vrouw en kinderen naar school en terug en deed boodschappen voor hen. Wie die commandant was, weet u evenwel niet. U denkt dat hij commandant was van de 01 eenheid, maar weet niet of dit het leger was of iets anders bij de overheid (CGVS, p. 11-12). Evenmin weet u de naam van zijn vrouw of kinderen of de school waar uw broer de kinderen naartoe bracht (CGVS, p. 12). Nochtans vervoerde hij hen alle dagen (CGVS, p. 13). Ook bij DVZ werd u reeds gevraagd wie deze persoon was voor wie uw broer werkte maar moest u het antwoord schuldig blijven (Vragenlijst, punt 5). Dat uw problemen onder andere omwille van het werk van uw broer als taxichauffeur voor een prominent overheidsfiguur ontstonden en u eerder al gevraagd werd naar deze persoon, maar u nog steeds geen idee heeft over deze persoon, doet de wenkbrauwen fronsen. U heeft namelijk wel nog contact gehad met uw vader na dit interview bij DVZ en zou dus wel de mogelijkheid gehad hebben om hiernaar te vragen (CGVS, p. 10, 12 en 24). Waar u bovendien bij het CGVS aangaf dat deze broer enkel voor deze familie taxichauffeur was en zijn vrouw en kinderen vervoerde, pretendeerde u bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming meer in het algemeen dat uw broer mensen in zijn riksja transporteerde en op een dag een familielid van een overheidspersoon vervoerde die naar een cursus ging (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, dd. 11/10/2021; CGVS, p. 11). U verklaarde toen met andere woorden niet dat hij vast in dienst was als taxichauffeur voor deze militaire familie en dus hun privéchauffeur was. Tevens haalt u aan dat hij nog als taxichauffeur voor deze commandant werkte tijdens uw vertrek en zelfs tot aan de val van de overheid, over daarna heeft u geen weet (CGVS, p. 11-12). Bij aankomst in België beweerde u nog dat de taliban eisten dat uw broer dit werk niet deed en hij daarom zijn riksja verkocht (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, dd. 11/10/2021). U bent met andere woorden tegenstrijdig in uw opeenvolgende verklaringen over deze broer.”

In het verzoekschrift tracht ze haar onwetendheid over het werk van haar broer als chauffeur te verklaren door te stellen dat hij weinig details over zijn werk vertelde omwille van veiligheids- en privacy redenen en omwille van de jonge leeftijd van de verzoekende partij. Met een dergelijk verweer slaagt ze er echter niet in om de motivering van de commissaris-generaal in een ander daglicht te stellen of aannemelijk te maken dat haar broer effectief als chauffeur van een commandant van het Afghaanse leger was tewerkgesteld. Waar ze stelt dat haar broer haar niet veel over zijn tewerkstelling had verteld wegens de jonge leeftijd van de verzoekende partij, gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat ze aangehaald heeft dat haar broer tot aan de machtsovername op 15 augustus 2021 werkzaam was, dat ze tijdens het persoonlijk onderhoud heeft verklaard dat ze nog steeds met haar familie in contact is (NPO, p.11) en heden meerderjarig is waardoor er redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij meer informatie over de tewerkstelling van haar broer als chauffeur voor een commandant van het Afghaanse leger had kunnen opvragen. Ze laat dit echter volledig na, terwijl het om essentiële elementen ter staving en evaluatie van haar relaas betreft. Aldus is haar verweer dat de gesprekken emotioneel verliepen niet dienend. De verzoekende partij heeft geen ernstige inspanningen ondernomen om zich te informeren over essentiële elementen omtrent haar vluchtrelaas. De nalatige handelingen van verzoeker wijzen evenwel op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van haar voorgehouden vrees voor vervolging. Hierbij dient overigens te worden benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat zij er alles aan zou doen om informatie over haar situatie te bekomen en dat actuele informatie van primordiaal belang is om de door haar geschetste vrees in te schatten. In zoverre de verzoekende partij betwist dat ze nog veel contact heeft met haar familie daar haar vader geen telefoon heeft (NPO, p.10), kan zij geenszins gevolgd worden. Dit is echter tegenstrijdig met haar overige verklaringen. Zo stelt ze tijdens het persoonlijk onderhoud dat haar vader wel degelijk over een telefoon beschikt maar dat dit geen smartphone is (NPO, p.18). Bovendien stelt ze uitdrukkelijk nog steeds contact te hebben met haar familie. Het is echter niet duidelijk, en de verzoekende partij maakt dit ook niet duidelijk in het verzoekschrift, waarom ze geen contact via een gewone telefoon met haar vader of familie zou kunnen maken. Er kan dus worden besloten dat ze meer informatie via haar familie in

Afghanistan had kunnen bekomen over de tewerkstelling van haar broer als chauffeur van een voormalige commandant van het Afgaans leger.

Het betoog van de verzoekende partij dat haar verklaringen op de DVZ op een snel tempo dienden te gebeuren, ze regelmatig onderbroken werd en ze slechts in één à twee zinnen hun problematiek mogen uiteenzetten verklaart noch rechtvaardigt haar tegenstrijdige verklaringen en het tijdens het interview op de DVZ onvermeld laten van essentiële informatie betreffende haar relaas. Indien de verzoekende partij van mening is dat zij bij de DVZ niet voldoende tijd heeft gehad om haar vluchtrelaas uit de doeken te doen, is het haar verantwoordelijkheid om dit tijdig te signaleren en met de nodige precisie aan te duiden wat zij niet heeft kunnen vertellen. De verzoekende partij heeft dit echter nagelaten. Ze werd tevens gevraagd bij het begin van haar persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal hoe haar gehoor op de DVZ is verlopen. Ze stelt daarbij dat het goed verliep en dat ze daar geen opmerkingen over heeft (NPO, p.3). De verzoekende partij maakt pas in het verzoekschrift voor het eerst een opmerking over het verloop van het gehoor bij de DVZ. De commissaris-generaal stelt immers niet vast dat de verzoekende partij op de DVZ te weinig heeft verklaard maar dat haar verklaringen op de DVZ tegenstrijdig waren met haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal. De verzoekende partij doet geen enkele poging in het verzoekschrift om de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren of te verduidelijken. Bovenstaande motivering van de commissaris-generaal wordt dan ook overgenomen omdat deze pertinent en juist is en steun vindt in het administratief dossier.

Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat haar broer nog steeds in Kunduz verblijft zonder enige problemen of bedreigingen door de taliban (NPO, p.10 en 24). Het feit dat hij in Afghanistan kan blijven wonen is een verdere indicatie dat hij geen vrees voor de taliban of andere actoren van vervolging heeft ten gevolge van de voorgehouden tewerkstelling. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het opwerpen dat haar familie haar niets zegt over eventuele bedreigingen van de taliban om haar geen stress te bezorgen. Deze redenering kan echter niet worden gevolgd. Ten eerste is dit wederom een blote bewering die niet op haar waarheid kan worden gecontroleerd. Ten tweede is het niet logisch dat haar familie haar niets zouden zeggen over eventuele bedreigingen van de taliban jegens haar broer of familie aangezien deze elementen van essentieel belang kunnen zijn bij het beoordelen van haar verzoek om internationale bescherming. Dat haar familie deze elementen niet zou meedelen aan de verzoekende partij is dus geenszins aannemelijk.

Tot slot legt de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen af over de leeftijd van haar broer. Zo stelt de commissaris-generaal vast dat de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud stelt dat haar broer 22 jaar oud is. Bij de registratie van haar verzoek om internationale bescherming stelt ze dat haar broer ongeveer 34 jaar oud was. Uit de taskara van haar broer blijkt dan weer dat hij ongeveer 43 jaar was ten tijde van haar persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal. Ze tracht deze tegenstrijdige verklaringen te vergoelijken door aan te voeren dat er in de Afgaanse context een minimaal belang aan leeftijden wordt gehecht en dat zij ongeschoold is. Hierdoor kan zij enkel afleiden dat haar broer ouder is dan haar. Dit kan echter niet in het minst overtuigen. Haar verweer dat er in de Afgaanse context minder belang wordt gehecht aan leeftijden en dat ze daarom enkel kan stellen dat haar broer ouder is dan haar, verklaart niet waarom ze op verschillende momenten andere leeftijden heeft vermeld van haar broer. Er kan van een verzoeker om internationale bescherming immers juiste en correcte verklaringen worden verwacht. Ze slaagt hier echter niet in noch kan ze verklaren waarom ze dergelijke tegenstrijdige verklaringen gaf. Haar verweer dat ze ongeschoold is kan evenmin worden gevolgd. Het verschil in leeftijd tussen de door haar verklaarde leeftijden van haar broer bedraagt 21 jaar. Het feit dat iemand ongeschoold is, kan een dergelijke discrepantie op geen enkele manier verklaren. Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat ze wel degelijk een opleiding heeft gevolgd. Zo stelt ze "Algemeen beginnen we op school op 6-7 jaar en ik had 6-7 jaar scholing en daarom was ik 16 jaar" (NPO, p.4). Er kan dus worden vastgesteld dat de verzoekende partij wel degelijk scholing heeft genoten in Afghanistan. Dit verklaart verder niet waarom ze verschillende verklaringen over haar broer heeft neergelegd. Verder blijkt hieruit ook dat de verzoekende partij geen kennis heeft van de inhoud van de documenten die ze heeft neergelegd aangezien op de taskara de leeftijd van haar broer kan worden gezien. Dat ze geen kennis heeft van de inhoud van de documenten en tevens geen moeite doet om de inhoud van deze documenten na te gaan wijst op een desinteresse van de verzoekende partij in haar eigen vluchtproblematiek. Dit doet op zijn beurt afbreuk van de ernst van de reden van haar vlucht. De verzoekende partij slaagt er dus niet in om haar tegenstrijdige verklaringen over de leeftijd van haar broer in een ander daglicht te plaatsen. Deze tegenstrijdigheden doen de geloofwaardigheid van de tewerkstelling van haar broer helemaal teniet.

Er kan dus worden besloten dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat haar broer E. werkzaam was als chauffeur voor een commandant voor het Afghaanse leger. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij en haar vader bedreigd werden door de Taliban en dat ze bij een terugkeer vervolgd door de Taliban dient te worden omwille van de tewerkstelling van haar broer E.

6.2.2. De verzoekende partij stelt tevens dat haar broer H. eerst werkzaam was als verpleger en daarna als dokter in een overheidsziekenhuis en ze daardoor bedreigingen kreeg. De commissaris-generaal betwist het profiel van haar broer in principe niet maar stelt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat ze hierdoor bedreigd werd door de Taliban.

Met betrekking tot de tewerkstelling van haar broer legt ze de volgende documenten neer:

- (i) de taskara van haar broer;
- (ii) een certificaat van de opleiding van haar broer als verpleegkundige;
- (iii) een bankkaart van haar broer;
- (iv) foto's van het afstuderen van haar broer;
- (v) foto's van de verzoekende partij en haar broer samen.

Het behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die uitspraak doet met hervormingsbevoegdheid, om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)).

De taskara van haar broer kan het bewijs leveren van de identiteit, herkomst en nationaliteit van haar broer. Deze worden echter niet betwist door de commissaris-generaal.

Het certificaat van de opleiding van haar broer als verpleegkundige, de bankkaart van haar broer en de verschillende foto's van haar broer kunnen het bewijs leveren van de opleiding en de tewerkstelling van haar broer. Op zich worden deze echter niet betwist door de commissaris-generaal.

Gelet op de summier inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing over de tewerkstelling van haar broer dat: "Ook aan uw verklaringen over uw andere broer [H.], die omwille van zijn werk in het overheidsziekenhuis in Kunduz stad problemen met de Taliban kreeg, kan geen geloof worden gehecht (CGVS, p. 13-14). Zo rept u over deze broer zijn werk bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming met geen woord (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, dd. 11/10/2021). Pas tijdens uw interview bij DVZ poneert u dat [H.] in het ziekenhuis werkte en de Taliban hem vroegen om voor hen te werken en hun leden die gewond geraakt waren te verzorgen (Vragenlijst, punt 5). Het houdt geen enkele steek dat u bij de eerste gelegenheid om de motieven voor uw vertrek uit Afghanistan uit te leggen, enkel over uw broer [E.] zijn werk zou spreken maar niets zou vermelden over deze broer die tevens problemen met de Taliban zou ondervonden hebben door zijn werk voor de overheid, temeer ook zijn werk aan de basis van uw vlucht uit uw land van herkomst zou gelegen hebben en dus aan de grondslag van uw zogenaamde vrees. Ook deze broer zou nog steeds, voor zover u weet tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, in het ziekenhuis tewerkgesteld zijn. Drie maanden na uw interview bij DVZ van 4 mei 2022 zou u gevraagd hebben over deze broer en zouden ze gezegd hebben dat hij daar nog altijd werkte (CGVS, p. 14)."

De verzoekende partij stelt dat uit de verklaringen van haar tweede interview op de DVZ blijkt dat ze wel de twee redenen omtrent haar broers heeft kunnen aanhalen. Ze meent dat het omwille van de *modus operandi* van de commissaris-generaal is dat er dikwijls een onvolledig verhaal wordt genoteerd en er essentiële details ontbreken. Na een grondige lezing van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor op de DVZ geen melding maakt van haar broer H. (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Pas bij haar tweede gehoor op de DVZ maakt zij melding van de problemen van haar broer H. (zie Vragenlijst CGVS in het administratief dossier). Voor zover zij met haar verweer, dat er dikwijls een onvolledig relaas wordt genoteerd, wil aantonen dat zij wel degelijk melding had gemaakt van haar broer H. maar de desbetreffende behandelde ambtenaar dit niet heeft

genoteerd, kan zij niet worden gevolgd. Dit is immers slechts een blote bewering die met niets wordt onderbouwd. Met een dergelijk algemene en nietszeggende opmerking kan zij niet vergoelijken dat zij haar broer H., zijn tewerkstelling en haar problemen met de taliban niet heeft vermeld tijdens haar eerste gehoor op DVZ en dit een aanwijzing geeft voor de ongeloofwaardigheid van haar relaas betreffende de problemen van deze broer.

Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat haar broer nog steeds in Kunduz verblijft zonder enige problemen of bedreigingen door de taliban (NPO, p.10 en 24). Bovendien blijkt dat hij nog steeds werkzaam is in het ziekenhuis (NPO, p.14). Het feit dat haar broer nog in Afghanistan kan blijven wonen en nog steeds werkzaam is in hetzelfde ziekenhuis is een verdere indicatie dat ze geen problemen zou hebben wegens de tewerkstelling van haar broer. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het opwerpen dat haar familie haar niets zegt over eventuele bedreigingen van de taliban om haar geen stress te bezorgen. Deze redenering kan echter niet worden gevolgd. Ten eerste is dit wederom een blote bewering die niet op haar waarheid kan worden gecontroleerd. Ten tweede is het niet logisch dat haar familie haar niets zouden zeggen over eventuele bedreigingen van de taliban jegens haar broer of familie aangezien deze elementen van essentieel belang kunnen zijn bij het beoordelen van haar verzoek om internationale bescherming. Ze maakt hiermee dus niet aannemelijk dat zij omwille van de tewerkstelling van haar broer vervolging dient te vrezen door de taliban.

Vervolgens legt ze tegenstrijdige verklaringen af over de leeftijd van haar broer. Zo stelt de commissaris-generaal vast dat de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud stelt dat haar broer 20 jaar oud is. Bij de registratie van haar verzoek om internationale bescherming stelt ze dat haar broer ongeveer 25 jaar oud was. Uit het door haar neergelegde schooldiploma kan dan weer worden afgeleid dat haar broer ten tijde van het persoonlijk onderhoud 29 of 30 jaar oud is. Uit haar taskara blijkt dan weer dat haar broer ten tijde van het persoonlijk onderhoud 30 jaar oud is. Ze tracht deze tegenstrijdige verklaringen te vergoelijken door aan te voeren dat er in de Afghaanse context een minimaal belang aan leeftijden wordt gehecht en dat zij ongeschoold is. Hierdoor kan zij enkel afleiden dat haar broer ouder is dan haar. Dit kan echter niet in het minst overtuigen. Haar verweer dat er in de Afghaanse context minder belang wordt gehecht aan leeftijden en dat ze daarom enkel kan stellen dat haar broer ouder is dan haar, verklaart niet waarom ze op verschillende momenten andere leeftijden heeft vermeld van haar broer. Er kan van een verzoeker om internationale bescherming immers juiste en correcte verklaringen worden verwacht. Ze slaagt hier echter niet in noch kan ze verklaren waarom ze dergelijke tegenstrijdige verklaringen gaf. Haar verweer dat ze ongeschoold is kan evenmin worden gevolgd. Het verschil in leeftijd tussen de door haar verklaarde leeftijden van haar broer bedraagt 10 jaar. Het feit dat iemand ongeschoold is, kan een dergelijke discrepantie op geen enkele manier verklaren. Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat ze wel degelijk een opleiding heeft gevolgd. Zo stelt ze "*Algemeen beginnen we op school op 6-7 jaar en ik had 6-7 jaar scholing en daarom was ik 16 jaar*" (NPO, p.4). Er kan dus worden vastgesteld dat de verzoekende partij wel degelijk scholing heeft genoten in Afghanistan. Dit verklaart verder niet waarom ze verschillende verklaringen over haar broer heeft neergelegd. Verder blijkt hieruit ook dat de verzoekende partij geen kennis heeft van de inhoud van de documenten die ze heeft neergelegd aangezien op de taskara en schooldiploma de leeftijd van haar broer kan worden gezien. Dat ze geen kennis heeft van de inhoud van deze documenten en tevens geen moeite doet om de inhoud van deze documenten na te gaan wijst op een desinteresse van de verzoekende partij in haar eigen vluchtproblematiek. Dit doet op zijn beurt afbreuk van de ernst van de reden van haar vlucht. De verzoekende partij slaagt er dus niet in om haar tegenstrijdige verklaringen over de leeftijd van haar broer in een ander daglicht te plaatsen. Deze tegenstrijdigheden doen de geloofwaardigheid van de problemen van haar broer omwille van zijn tewerkstelling helemaal teniet.

Uit het voorgaande kan dus worden besloten dat ze niet aannemelijk maakt dat haar broer H. problemen zou ondervinden omwille van zijn tewerkstelling voor een ziekenhuis van de overheid in Kunduz. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij en haar vader bedreigd werden door de taliban en dat ze bij een terugkeer vervolging door de taliban dient te vrezen omwille van de tewerkstelling van haar broer H.

6.3. In navolging van de commissaris-generaal kan dus worden vastgesteld dat verzoekende partij de tewerkstelling van haar broer E. als chauffeur voor een commandant van het Afghaans nationaal leger en de bedreigingen door de taliban van haar broer H. wegens zijn tewerkstelling als verpleger en daarna als dokter voor een ziekenhuis van de overheid in Kunduz niet aannemelijk maakt. De verzoekende partij maakt dus evenmin aannemelijk dat haar vader omwille van deze reden bedreigingen ontving door de taliban.

6.5. De commissaris-generaal motiveert verder in de bestreden beslissing omtrent de bedreigingen die zij en haar familie ontvingen van de taliban terecht dat: *“Voorts bent u tegenstrijdig in uw opeenvolgende verklaringen bij DVZ en het CGVS over de bedreigingen die jullie ontvingen van de taliban. Waar u bij DVZ uitdrukkelijk beweerde dat de dreigementen twee maanden voor uw vertrek begonnen, poneert u bij het CGVS dat uw vader reeds vroeger al telefonisch bedreigd werd door de taliban (Vragenlijst, punt 5; CGVS, p. 17). Gevraagd bij het CGVS wanneer uw vader voor de eerste keer werd gecontacteerd door de talibancommandant, stelt u dat dit was toen uw broer ongeveer één maand als privéchauffeur werkte. Verder gevraagd of uw vader voordien dan niet werd bedreigd door de taliban daar uw broer toch al langer voor het ziekenhuis werkte, voert u plots aan dat hij toen ook wel werd bedreigd maar ze nadat uw andere broer als chauffeur begon te werken, ze na elke twee dagen belden (CGVS, p. 17-18). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen bij DVZ waar u twee maanden voor uw vertrek aanhaalde, stelt u daar misschien twee jaar gezegd te hebben. U weet niet of u daar twee maanden vermeld heeft maar uw vader zou vaak gecontacteerd en bedreigd zijn voor uw vertrek (CGVS, p. 19-20). Een loutere ontkenning zonder een ernstige poging om de tegenstrijdige verklaring concreet te weerleggen of uit te leggen kan uiteraard niet overtuigen.”* De verzoekende partij tracht deze motivering te weerleggen door aan te voeren dat haar vader reeds voor een langere periode werd bedreigd en dat deze bedreigingen intensifieerden op het moment dat haar broer E. als taxichauffeur voor de overheid begon te werken. Ze citeert hierbij haar eerder afgelegde verklaringen van haar persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal. Met het louter volhouden in haar eerder afgelegde verklaringen en deze opnieuw naar voor te brengen in het verzoekschrift slaagt de verzoekende partij er niet in om de motivering van de commissaris-generaal te weerleggen of in een ander daglicht te plaatsen. Ze geeft met een dergelijk verweer ook geen verklaring waarom ze hierover eerder tegenstrijdige verklaringen aflegde.

De verzoekende partij tracht de vaststelling van de commissaris-generaal over haar tegenstrijdige verklaringen over het tijdstip dat haar ouderlijk huis zou zijn afgebrand te weerleggen door te volhouden dat dit verkeerdelijk werd genoteerd bij de DVZ en dit vaak voorkomt bij dergelijke interviews. **Door louter te volhouden in haar eerder afgelegde verklaringen slaagt ze er echter niet in om de motivering van de commissaris-generaal te weerleggen. De motivering** van de commissaris-generaal wordt dan ook overgenomen omdat deze pertinent en juist is: *“Daarnaast verklaarde u bij DVZ dat ongeveer twee maanden voor uw vertrek jullie huis afbrandde door een raket tijdens een gevecht tussen de taliban en de overheid in uw regio (Vragenlijst, punt 5; Verklaring DVZ, punt 15). Bij het CGVS gaf u evenwel aan ongeveer twee jaar voor uw vertrek verhuisd te zijn naar Kunduz stad (CGVS, p. 15 en 21). Gevraagd of het kan zijn dat u in uw vorig interview twee maanden zei, stelt u van wel want toen zou het ongeveer twee jaar en twee maanden geweest zijn. U voegt hier nog aan toe dat u misschien twee jaar heeft gezegd maar er twee maanden werd geschreven (CGVS, p. 15). U tracht op die manier beide versies te verzoenen en past uw verklaringen aan, maar deze poging tot verweer kan niet overtuigen.”*

Ze stelt verder dat ze de vraag van de commissaris-generaal over de bedreigingen jegens haar vader per telefoon en de dreigbrieven op een andere wijze heeft geïnterpreteerd en naargelang haar eigen interpretatie hierop heeft geantwoord. Zij antwoordde bevestigend op de vraag of haar vader dreigbrieven heeft ontvangen omdat zij dit interpreteerde als bedreigingen in het algemeen en niet *per se* per brief. Deze verklaringen kunnen echter niet overtuigen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud, die trouwens door de verzoekende partij worden geciteerd in het verzoekschrift, blijkt duidelijk dat ze gevraagd wordt of ze al dreigbrieven kreeg (NPO, p.6). Ze antwoordt hier bevestigend op. Door eenvoudig op te werpen in het verzoekschrift dat dit een interpretatiefout was, slaagt ze er niet in om dit effectief aannemelijk te maken. Er is bovendien geen enkele mogelijkheid om te controleren of deze bewering effectief op waarheid berust. Met dit verweer slaagt ze er niet in om de motivering van de commissaris-generaal in een ander daglicht te plaatsen of te weerleggen. Ze stelt verder geen persoonlijke aanvaring te hebben gehad met de taliban maar Afghanistan te hebben verlaten toen de dreigementen ook aan haar waren gericht. Dit verweer is echter strijdig met haar eerdere verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, zoals ook werd vastgesteld door de commissaris-generaal. Zo antwoordt ze tijdens het persoonlijk onderhoud negatief op de vraag of ze ooit persoonlijke bedreigingen van de taliban heeft gekregen. Ze stelt verder tijdens het persoonlijk onderhoud dat ze Afghanistan heeft verlaten omdat *“Na onze verhuizing naar de stad was mijn vader nog altijd gecontacteerd geweest en bedreigd maar iedereen was bezig met hun werk en mijn vader was aan het denken over mijn toekomst want ik ben niet naar school gegaan en niet gestudeerd en daarom heeft hij mij gestuurd.”* Ze maakt echter nergens melding - gedurende het persoonlijk onderhoud - dat ze niet in Afghanistan kon blijven wegens de bedreigingen die ze kreeg van de taliban. Ze slaagt er niet in om de motivering van de commissaris-generaal in een ander daglicht te plaatsen en deze wordt dan ook overgenomen: *“Ook pretendeerde u aan het begin van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS wel ingeschreven geweest te zijn op school sinds uw zevende maar nooit daadwerkelijk naar school te zijn gegaan omwille van problemen met de taliban. Uw leven zou onder*

bedreiging geweest zijn en u zou dreigbrieven van hen ontvangen hebben. Expliciet gevraagd of u dan op uw zevende reeds bedreigingen en dreigbrieven van de taliban ontving, antwoordt u bevestigend (CGVS, p. 6). Later wanneer u uw vluchtmotieven uit de doeken doet, poneert u dat uw vader enkel telefonische bedreigingen ontving van de taliban en dat u geen weet heeft van andere bedreigingen. Geconfronteerd met uw verklaringen aan het begin van het interview, ontkent u stellig eerder gezegd te hebben dat u dreigbrieven ontving. U heeft geen idee of er ooit dreigbrieven werden verzonden door de taliban aan jullie en heeft enkel info over de telefonische contacten van de taliban met uw vader (CGVS, p. 17 en 19-20). Daar waar u aan het begin dus pretendeerde dreigbrieven en bedreigingen van de taliban te hebben ontvangen, geeft u verder te kennen nooit persoonlijke bedreigingen van de taliban te hebben ontvangen en zelf nooit geconfronteerd te zijn geweest met de taliban (CGVS, p. 21). Gevraagd waarom er werd besloten dat u het land moest ontvluchten, voert u aan dat het niet meer mogelijk was om daar te wonen omdat de situatie slechter werd. Uw broers zouden bezig geweest zijn op hun werk maar uw toekomst was niet zeker daar u niet gestudeerd had (CGVS, p. 22). Eerder bij DVZ werd u ook al gevraagd waarom uw broers niet vertrokken daar ze toch bedreigd werden en voerde u eveneens aan dat u meer in gevaar was dan hen daar ze altijd aan het werk waren en u thuis bleef (Vragenlijst, punt 5). Dat uw broers ondanks de bedreigingen door de taliban verder kunnen blijven werken en wonen in Afghanistan, maar u het land moest ontvluchten, is allesbehalve geloofwaardig.”

De verzoekende partij laat de volgende motivering van de commissaris-generaal in het verzoekschrift volledig ongemoeid: *“Tevens bent u tegenstrijdig over de vervolgingsfeiten na uw vertrek. Bij DVZ haalde u aan dat er nog één keer telefonische bedreigingen van de taliban waren aan het adres van uw vader waarin ze hem zeiden dat als hij zijn zonen niet naar hen zou brengen iedereen zou sterven. U zou op dat moment in Turkije geweest zijn (Vragenlijst, punt 5). Bij het CGVS poneert u dat de talibancommandant na uw vertrek tot en met het persoonlijk onderhoud nog altijd om de twee à drie dagen uw vader opbelt om hem te bedreigen (CGVS, p. 23). Deze tegenstrijdigheid doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.”* Deze wordt dan ook overgenomen omdat deze pertinent en juist is en steun vindt in het administratief dossier.

In punt 6.3. werd reeds geconcludeerd dat de verzoekende partij niet aannemelijk kan maken dat ze problemen zou ondervinden in Afghanistan met de taliban omwille van de tewerkstelling van haar broers E. en H. Ze kon immers de tewerkstelling van haar broer E. niet aannemelijk maken en niet aannemelijk maken dat haar broer H. omwille van zijn tewerkstelling problemen ondervond met de taliban. Uit het bovenstaande blijkt dan ook dat ze tegenstrijdige verklaringen aflegt over de bedreigingen van de taliban, het afbranden van haar huis, het ontvangen van dreigbrieven, het ontvangen van persoonlijke bedreigingen in Afghanistan door de taliban en over de bedreigingen die haar vader heeft ontvangen na haar vertrek uit Afghanistan. Hieruit volgt dat ze er niet in slaagt om haar vluchtrelaas aannemelijk te maken en kan er geen geloof worden gehecht aan haar verklaring dat ze vervolging vreest in Afghanistan in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

6.6. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt niet dat de verzoekende partij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

6.7.1. De verzoekende partij voert verder in het verzoekschrift aan dat ze nood heeft aan internationale bescherming omdat ze vervolging vreest door de taliban omwille van een gepercipieerde verwestering. Ze stelt dat ze volledig verwesterd is door haar verblijf in België van twee jaar en haar volledige integratie. Ze voegt hiervoor ook verschillende documenten toe:

- (i) schooldocumenten;
- (ii) een arbeidsovereenkomst als kelner. Ze legt hierbij uit dat ze alle soorten maaltijden serveert en ook alle soorten drank inclusief alcohol. Ze stelt ook cocktails te maken;
- (iii) een verklaring van een vaste klant.

6.7.2. Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip ‘politieke overtuiging’ houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3 § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip ‘politieke overtuiging’ ruim moet worden uitgelegd en elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging zo wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ, C-280/21, *Migracijos departamentas*, 12 januari 2023, punten 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder dit begrip vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van die richtlijn. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens “enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land” (HvJ, C-151/22, S, *A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR)*, 21 september 2023, punten 36-37 en 46, 49).

Het begrip ‘godsdienst’ omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan dit begrip moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, 5 september 2012, punt 63 en HvJ C-56/17, *Bahtiyar Fathi/Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, 4 oktober 2018, pt. 78). Het begrip godsdienst, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan zowel het *forum internum* – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het *forum externum* – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ, C-426/16, *Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a.*, 29 mei 2018, punt 44, en HvJ, C-25/17, *Tietosuojavaltuutettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta*, 10 juli 2018, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag “dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald” (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormt bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 80).

Inzake de vervolgingsgrond ‘behoren tot een specifieke sociale groep’ oordeelde het Hof dat een groep geacht moet worden een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve

voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, *X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel*, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov*, punt 89). Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot deze vervolgingsgrond in artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ, *S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, punt 34).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45). Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, *X tegen International Protection Appeals Tribunal*, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

6.7.3. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven en die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the*

Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*"– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 December 2021 in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "*verwesterd*" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of bureaus omdat ze worden gezien als "*verraders*" of "*ongelovigen*".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter

slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen, die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

6.7.4. Door louter te verwijzen naar haar verblijf in België maakt de verzoekende partij echter geenszins concreet aannemelijk dat zij om deze reden verwesterd is of zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Haar betoog dat ze haar integratie geperfectioneerd heeft mist elke persoonlijke invulling en concretisering. Dit zijn dus losstaande beweringen die op geen enkel moment worden onderbouwd met enig document of ander element. Ze beperkt zich verder in het verzoekschrift tot het verwijzen naar en citeren uit algemene landeninformatie die geenszins concreet op haar kunnen worden toegepast. Uit het bovenstaande kan dus niet blijken, laat staan dat de verzoekende partij dit aannemelijk maakt, dat ze een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of haar omgeving in haar regio van herkomst. Ze maakt met een dergelijke argumentatie evenmin concreet aannemelijk dat haar een dergelijke gedachte, opvatting of mening kan worden toegedicht door de taliban of haar omgeving in haar regio van herkomst, waardoor ze vervolging vreest in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De door haar toegevoegde documenten tonen enkel aan dat ze school heeft gelopen in België en dat ze hier gewerkt heeft. Dit toont echter niet aan dat ze een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of haar omgeving in haar regio van herkomst. Ze maakt met een dergelijke argumentatie evenmin concreet aannemelijk dat haar een dergelijke gedachte, opvatting of mening kan worden toegedicht door de taliban of haar omgeving in haar regio van herkomst, waardoor ze vervolging vreest in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De getuigenverklaring stelt dat ze een grote vriendenkring en klantenbestand heeft in België. Het blijft

echter bij deze bewering zonder dit verder te staven met concrete elementen die dit kunnen aantonen.

Het blijft dan ook een blote bewering die niet op haar waarheid kan worden gecontroleerd. Dit kan bijgevolg dan ook geen (toegeschreven) opvatting, gedachte of mening aantonen die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of haar omgeving in haar regio van herkomst.

Verzoekende partij kan niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico's voor teruggekeerde verwesterde Afghanen onder verwijzing naar algemene landenrapporten en studies om aannemelijk te maken dat zij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer.

Het komt aan de verzoekende partij toe om haar vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren, waar zij echter niet in slaagt.

Verder maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoekende partij Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat haar vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt de verzoekende partij enig concreet element aan waaruit zou blijken dat zij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Gelet op haar individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat zij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

6.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, worden door de verzoekende partij geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

7.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

7.4. In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoekende partij moet daarbij aannemelijk maken dat zij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld

in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene preciaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoekende partij naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

7.5. Opdat aan verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en

477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De verzoekende partij is afkomstig uit de provincie Kunduz. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De verzoekende partij voert in het verzoekschrift geen persoonlijke omstandigheden aan. Er kan dus niet worden aangenomen dat wanneer zij terugkeert een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van haar leven of vrijheid.

Gelet op het voormelde toont de verzoekende partij niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7.6. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 48/6, § 6 van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat het hierboven vermelde artikel wordt geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of rechtsbeginsel wordt geschonden. Aangezien de verzoekende partij dit volledig nalaat, is dit middel niet-ontvankelijk.

9. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtoe machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante

feitelijke gegevens van de zaak. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS